

Een Belangrijk Besluit

Hieronder volgt de tekst van de vertaling door ds. H. Hoeksema van de 'Declaration of Principles', zoals die op de 1950 synode van de PRCA zijn aangenomen. Deze tekst is eerst verschenen in de 'Standard Bearer' van 1 augustus 1950. Op de synode van 1951 zijn er enkele revisies gemaakt. Dit document legde de vinger op geschillen met Dr. Schilder en de vrijgemaakte Gereformeerde Kerken in Nederland, en heeft als een van de instrumenten gediend die zouden leiden tot de scheuring in 1953 in de PRCA, en de oprichting van de Canadian Reformed Churches. Ik ben van plan deze tekst nog te reviseren met de veranderingen die op synode 1951 gemaakt zijn.

Ik heb de inhoud van deze tekst niet gewijzigd van de originele, maar heb alleen de spelling wat gemoderniseerd.

Bert Mulder

Onze laatste Synode heeft het volgende aangenomen:

KORTE VERKLARING VAN BEGINSELEN VAN DE PROTESTANTSCH GEREFORMEERDE KERKEN

De Protestantse Gereformeerde Kerken staan op de grondslag van de Heilige Schrift als het onfeilbare Woord van God en van de Drie Formulieren van Enigheid. Ook aanvaarden ze de Liturgische Formulieren gebruikt in de publieke eredienst van hun kerken, zoals het Formulier voor de Heilige Doop, *et al*, als belijdenisschriften van een lagere rank.

Op de grondslag van dit Woord van God en deze belijdenisschriften:

- I. Verwerpen zij de dwalingen van de Drie Punten aangenomen door de Synode van de Christelijke Gereformeerde Kerk in Kalamazoo, 1924, welke handhaven:
 - A. Dat er een genade Gods voor alle mensen is, de verworpenen ingesloten, geopenbaard in de gemene gaven voor alle mensen.
 - B. Dat de belofte des Evangelies een welmenend en genadig aanbod van heil van Gods wege is aan allen die uitwendig dat Evangelie horen.
 - C. Dat de natuurlijke mens door de invloed van de gemene genade goed kan doen in deze wereld.
 - D. Tegenover dit alles handhaven zij:
 1. Dat de genade Gods altijd particulier is, i.e., alleen voor de uitverkorenen, nooit voor de verworpenen.
 2. Dat de belofte des Evangelies niet is een genadige aanbieding van heil van God wege aan alle mensen, noch ook een voorwaardelijk aanbod aan allen die geboren worden in de historische lijn des verbonds, dat is, aan allen die gedoopt zijn, maar een eed Gods dat Hij onfeilbaar al de uitverkorenen wil leiden tot zaligheid en eeuwige heerlijkheid door het geloof.
 3. Dat de onwedergeborene mens geheel onbekwaam is tot enig goed, geheel bedorven, en dat hij daarom alleen zondigen kan.
- II. Zij leren op den grondslag van dezelfde confessies:
 - A. Dat de verkiezing, welke is het onvoorwaardelijke en onveranderlijke besluit Gods om in Christus te verlossen een zeker aantal van personen, de enige oorzaak en bron is van al ons heil, waaruit vloeien al de genade gaven, het geloof inbegrepen. Dit is de duidelijke leer van onze belijdenis in de Dordtse Leerregels, I, A, 6, 7:

1-6. Dat God sommigen in de tijd met het geloof begiftigt, sommigen niet begiftigt, komt voort van Zijn eeuwig besluit. Want al Zijn werken zijn Hem van eeuwigheid bekend (Hand. 15:18), en Hij werkt alle dingen naar de raad van Zijn wil (Ef. 1:11). Naar welk besluit Hij de harten der uitverkorenen, hoewel zij hard zijn, genadiglijk vermurwt en buigt om te geloven; maar degenen die niet zijn verkoren, naar Zijn rechtvaardig oordeel, in hun boosheid en hardigheid laat. En hier is het dat zich voornamelijk voor ons ontsluit die diepe, barmhartige en evenzeer rechtvaardige onderscheiding der mensen, zijnde in even gelijke staat des verderfs, of het besluit van verkiezing en verwerping, in het Woord Gods geopenbaard. Hetwelk, evenals het de verkeerde, onreine en onvaste mensen verdraaien tot hun verderf, zo de heiligen en godvrezende zielen een onuitsprekelijke troost geeft.

1-7. Deze verkiezing is een onveranderlijk voornemen Gods, door hetwelk Hij vóór de grondlegging der wereld een zekere menigte van mensen, niet beter of waardiger zijnde dan anderen, maar in de gemene ellende met anderen liggende, uit het gehele menselijk geslacht, van de eerste rechtheid door hun eigen schuld vervallen in de zonde en het verderf, naar het vrije welbehagen van Zijn wil, tot de zaligheid, uit louter genade, uitverkoren heeft in Christus, Dewelken Hij ook van eeuwigheid tot een Middelaar en Hoofd van alle uitverkorenen, en tot een Fundament der zaligheid gesteld heeft. En opdat zij door Hem zouden zalig gemaakt worden, heeft Hij ook besloten hen aan Hem te geven, en krachtiglijk tot Zijn gemeenschap door Zijn Woord en Geest te roepen en te trekken, of met het ware geloof in Hem te begiftigen, te rechtvaardigen, te heiligen, en in de gemeenschap Zijns Zoons krachtiglijk bewaard zijnde, ten laatste te verheerlijken, tot bewijzing van Zijn barmhartigheid en tot prijs van de rijkdommen Zijner heerlijke genade. Gelijk geschreven is: God heeft ons uitverkoren in Christus, vóór de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde; Die ons te voren verordeneerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus in Zich zelven, naar het welbehagen van Zijn wil; tot prijs der heerlijkheid Zijner genade, door welke Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde (Ef. 1:4-6). En elders: Die Hij te voren verordeneerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt (Rom. 8:30).

In den Heidelberger Catechismus, zondag 21, Vraag en Antwoord 54, lezen we:

Wat gelooft gij van de heilige algemene Christelijk Kerk?

Antw. Dat de Zone Gods uit het ganse menselijk geslacht Zich een gemeente, tot het eeuwige leven uitverkoren, door Zijn Geest en Woord, in enigheid des waren geloofs, van de beginne der wereld tot aan het einde vergadert, beschermt en onderhoudt; en dat ik daarvan een levend lidmaat ben en eeuwig zal blijven.

Dit is ook duidelijk uit het leerstellige gedeelte van het Formulier voor de Heilige Doop, waar we lezen:

Want als wij gedoopt worden in de naam des Vaders, zo betuigt en verzegelt ons God de Vader, dat Hij met ons een eeuwig verbond der genade opricht, ons tot zijn kinderen en erfgenamen aanneemt, en daarom van alle goed ons verzorgen, en alle kwaad van ons weren, of ten onzen beste keren wil. En als wij in de naam des Zoons gedoopt worden, zo verzegelt ons de Zoon, dat Hij ons wast in zijn bloed van al onze zonden, ons in de gemeenschap zijns doods en zijner wederopstanding inlijvende, also dat wij van al onze zonden bevrijd, en rechtvaardig voor God gerekend worden. Desgelijks als wij gedoopt worden in de naam des Heiligen Geestes, zo verzekert ons de Heilige Geest door dit heilig Sacrament, dat Hij in ons wonen, en ons tot lidmaten van Christus heiligen wil, ons toe-eigenende hetgeen wij in Christus hebben, namelijk, de afwassing onzer zonden, en de dagelijkse vernieuwing onzes levens, totdat wij eindelijk onder de gemeente der uitverkorenen in het eeuwige leven onbevlekt zullen gesteld worden.

- B. Dat Christus alleen voor de uitverkorenen gestorven is, en dat de zaligmakende kracht van den dood van Christus zich uitstrekt alleen tot hen. Dit is duidelijk uit de Dordtse Leerregels, II, A, 8:

Want dit is geweest de gans vrije raad, de genadige wil en het voornemen van God de Vader, dat de levendmakende en zaligmakende kracht van de dierbaren dood Zijns Zoons zich uitstrekken zou tot alle uitverkorenen, om die alleen met het rechtvaardigmakend geloof te begiftigen, en door dit zelf onfeilbaar tot de zaligheid te brengen; dat is: God heeft gewild, dat Christus door het bloed Zijns kruises (waarmede Hij het nieuwe verbond bevestigd heeft), uit alle volken, stammen, geslachten en tongen, diegenen allen, en die alleen, krachtiglijk zou verlossen, die van eeuwigheid tot de zaligheid verkoren, en van de Vader Hem gegeven zijn; hen zou begiftigen met het geloof, hetwelk Hij hun, gelijk ook andere zaligmakende gaven des Heiligen Geestes, door Zijn dood heeft verworven; en hen van al hun zonden, zowel de aangeborene als de werkelijke, zowel na als vóór het geloof begaan, door Zijn bloed zou reinigen, tot het einde toe getrouwelijk bewaren, en ten laatste zonder enige vlek en rimpel heerlijk voor Zich stellen.

Dit artikel leert zeer duidelijk:

1. Dat al de zegeningen des verbonds alleen voor de uitverkorenen zijn.
2. Dat de belofte Gods onvoorwaardelijk voor hen alleen is; want God kan niet beloven datgene wat niet in objectieven zin door Christus verdiend is.
3. Dat de belofte Gods het objectieve recht op het heil niet schenkt aan al de kinderen die geboren worden in de historische lijn van het verbond, dat is, niet aan alle gedoopten, maar alleen aan het geestelijke zaad.

Dit is ook duidelijk uit andere gedeelten van onze belijdenis, zoals, bijvoorbeeld. Heidelberger Catechismus, vraag 65:

Aangezien dan alleen het geloof ons Christus en al Zijn weldaden deelachtig maakt, vanwaar komt zulk geloof?

Antw. Van de Heiligen Geest, Die het geloof in onze harten werkt door de verkondiging des heiligen Evangelies, en het sterkt door het gebruik van de Sacramenten.

En in vraag 66 lezen we:

Wat zijn Sacramenten?

Antw. De Sacramenten zijn heilige zichtbare waartekenen en zegelen, van God ingezet, opdat Hij ons door het gebruik daarvan de belofte des Evangelies des te beter te verstaan geve en verzegele; namelijk, dat Hij ons vanwege het enige slachtoffer van Christus, aan het kruis volbracht, vergeving der zonden en het eeuwige leven uit genade schenkt.

Als we deze uitdrukkingen uit den Heidelberger vergelijken met wat geleerd was aangaande de zaligmakende kracht van den dood van Christus in Dordtse Leerregels II, A, 8, zal het duidelijk zijn, dat de belofte des Evangelies, welke door de Sacramenten verzegeld wordt, alleen den gelovigen geldt, i.e., den uitverkorenen.

Dit is ook duidelijk uit den Heidelberger Catechismus, vraag 74:

Zal men ook de jonge kinderen dopen?

Antw. Ja het; want mitsdien zij alzowel als de volwassenen in het verbond Gods en in Zijn gemeente begrepen zijn, en dat hun door Christus' bloed de verlossing van de zonden en de Heilige Geest, Die het geloof werkt, niet minder dan de volwassenen toegezegd wordt, zo moeten zij ook door de Doop, als door het teken des verbonds, der Christelijke Kerk ingelijfd en van de kinderen der ongelovigen onderscheiden worden, gelijk in het Oude Verbond of Testament door de Besnijdenis geschied is, voor dewelke in het Nieuwe Verbond de Doop ingezet is.

Dat in deze vraag en dit antwoord van den Heidelberger Catechismus niet alle kinderen die gedoopt worden bedoeld worden, maar alleen het geestelijk zaad, i.e., de uitverkorenen, is duidelijk. Want:

1. Kleine kinderen kunnen zeker geen voorwaarden vervullen. Als dus de belofte Gods hun geldt, dan moet die belofte onfeilbaar en onvoorwaardelijk zijn, en kan daarom alleen de uitverkorenen gelden.
2. Volgens Dordtse Leerregels II, A, 8, die we boven aanhaalden, is de zaligmakende kracht van de dood van Christus voor de uitverkorenen alleen.
3. Volgens dit antwoord van de Heidelberger Catechismus wordt de Heilige Geest, die het geloof werkt, niet minder aan de kleine kinderen belooft dan aan de volwassenen. En God vervult zekerlijk Zijn belofte. Het volgt dus, dat de belofte voor de uitverkorenen alleen is.

Hetzelfde wordt geleerd in de Nederlandse Geloofsbelijdenis, Artikelen 33-35. In Artikel 33 lezen we:

Wij geloven dat onze goede God, acht hebbende op onze grovigheid en zwakheid, ons heeft verordend de sacramenten, om aan ons Zijn beloften te verzegelen, en om panden te zijn der goedwilligheid en genade Gods te onswaarts, en ook om ons geloof te voeden en te onderhouden; dewelke Hij gevoegd heeft bij het woord des Evangelies, om te beter aan onze uiterlijke zinnen voor te stellen, zowel hetgeen Hij ons te verstaan geeft door Zijn Woord, als hetgeen Hij inwendig doet in onze harten, bondig en vast makende in ons de zaligheid, die Hij ons mededeelt. Want het zijn zichtbare waartekenen en zegelen van een inwendige en onzienlijke zaak, door middel waarvan God in ons werkt door de kracht des Heiligen Geestes. Zo zijn dan de tekenen niet ijdel, noch ledig, om ons te bedriegen; want Jezus Christus is hun waarheid, zonder Wien zij niet met al zijn zouden.

En uit Artikel 34, hetwelk spreekt van de Heilige Doop, halen we het volgende aan:

Wij geloven en belijden dat Jezus Christus, Die het einde der wet is, door Zijn vergoten bloed een einde gemaakt heeft aan alle andere bloedstoringen die men zou kunnen of willen doen tot verzoening en voldoening der zonden; en dat Hij, afgedaan hebbende de besnijdenis, die met bloed geschiedde, in de plaats daarvan heeft verordend het sacrament des Doops, door hetwelk wij in de Kerke Gods ontvangen en van alle andere volken en vreemde religies afgezonderd worden, om geheellijk Hem toegeëigend te zijn, Zijn merk en veldteken dragende; en het dient ons tot een getuigenis dat Hij in eeuwigheid onze God zijn zal, ons zijnde een genadig Vader. Zo heeft Hij dan bevolen te dopen al degenen die de Zijnen zijn, in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, alleen met rein water; ons daarmede te verstaan gevende dat, gelijk het water de vuiligheid des lichaams afwast, wanneer wij daarmede begoten worden, hetwelk op het lichaam desgenen die de Doop ontvangt gezien wordt, en hem besprengt, also het bloed van Christus hetzelfde van binnen in de ziel doet, door de Heiligen Geest, haar besprengende en zuiverende van haar zonden, en ons wederbarende uit kinderen des toorns tot kinderen Gods. Niet dat zulks door het uiterlijke water geschiedt, maar door de besprenging des dierbaren bloeds des Zoons Gods, Die onze Rode Zee is, door Welke wij moeten doorgaan, om te ontgaan de tirannie van Farao, welke is de duivel, en in te gaan in het geestelijke land Kanaän. Alzo geven ons de dienaars van hun zijde het sacrament, en hetgeen dat zichtbaar is; maar onze Heere geeft hetgeen door het sacrament beduid wordt, te weten de gaven en onzienlijke genaden, wassende, zuiverende en reinigende onze zielen van alle vuiligheden en ongerechtigheden, en onze harten vernieuwende en die vervullende met alle vertroosting, ons gevende een ware verzekerdheid Zijner Vaderlijke goedheid, ons de nieuwe mens aandoende, en de oude uittrekkende met al zijn werken. Hierom geloven wij, dat, zo wiens voornemen is in het eeuwige leven te komen, die moet maar eens gedoopt worden met de enige Doop, zonder dien immermeer te herhalen; want wij kunnen ook niet tweemaal geboren worden. Doch deze Doop is niet alleen nut zolang het water op ons is en wij het water ontvangen, maar ook al de tijd onzes levens. Hierom verwerpen wij de dwaling der wederdopers, die niet tevreden zijn met een enig doopsel, dat zij eens ontvangen hebben, en daarenboven verdoemen de doop der kinderkens der gelovigen; dewelke wij geloven dat men behoort te dopen en met het merkteken des verbonds te verzegelen, gelijk de kinderkens in

Israël besneden werden, op dezelfde beloften die onze kinderen gedaan zijn. En voorwaar, Christus heeft Zijn bloed niet minder vergoten om de kinderkens der gelovigen te wassen, dan Hij gedaan heeft om de volwassenen. En daarom behoren zij het teken te ontvangen en het sacrament van hetgeen dat Christus voor hen gedaan heeft; gelijk de Heere in de wet beval hun mede te delen het sacrament des lijdens en stervens van Christus, kort nadat zij geboren waren, offerende voor hen een lammeken, hetwelk was een sacrament van Jezus Christus. Daarenboven, hetgeen de besnijdenis deed aan het Joodse volk, hetzelfde doet de Doop aan onze kinderen; welke de oorzaak is waarom de heilige Paulus den Doop noemt de besnijdenis van Christus, Col. 2 :11.

Indien, naar Artikel 8 van de Dordtse Leerregels II, A, de zaligmakende kracht van den dood van Christus zich uitstrekt alleen tot de uitverkorenen, dan moet het volgen dat wanneer in dit artikel van de Nederlandse geloofsbelijdenis gezegd wordt, dat "Christus heeft zijn bloed niet minder vergoten om de kinderen der gelovigen te wassen dan Hij gedaan heeft om de volwassenen," ook hier de uitverkorene kinderen bedoeld worden.

Bovendien, dat de belofte des Evangelies, welke God betekent en verzegelt in de Sacramenten niet is voor allen, is ook overvloediglijk duidelijk uit Artikel 35 van de Nederlandsche Geloofsbelijdenis, hetwelk spreekt van het Heilig Avondmaal van onze Heere Jezus Christus. Want daar belijden we:

Wij geloven en belijden, dat onze Zaligmaker Jezus Christus het Sacrament des Heiligen Avondmaals verordend en ingesteld heeft, om te voeden en te onderhouden degenen, die Hij alreeds wedergeboren, en in zijn huisgezin, hetwelk is zijne Kerk, ingelijfd heeft.

En in hetzelfde artikel lezen we:

Voorts, hoewel de sacramenten met de betekende zaken samengevoegd zijn, zo worden zij nochtans met deze twee zaken door allen niet ontvangen. De goddeloze ontvangt wel het sacrament tot zijn verdoemenis, maar hij ontvangt niet de waarheid des sacraments; gelijk als Judas en Simon de tovenaars beiden wel het sacrament ontvingen, maar niet Christus, Die daardoor betekend wordt, Welke den gelovigen alleen medegedeeld wordt.

Hieruit volgt dat beide Sacramenten, zowel als de prediking van het Evangelie, een reuk des doods ten dode zijn voor de verworpenen, zowel als een reuk des levens ten leven voor de uitverkorenen. Ergo, de belofte Gods, die gepredikt word in het Evangelie, en die betekend en verzegeld wordt in de beide sacramenten, is niet voor allen, maar voor de uitverkorenen alleen.

En dat de uitverkiezing Gods, en bij gevolg de zaligmakende kracht van den dood van Christus en de belofte des Evangelies, niet voorwaardelijk is, is overvloediglijk duidelijk uit de hier volgende artikelen van de Dordtse Leerregels.

In I, A, 10:

De oorzaak van deze genadige verkiezing is eniglijk het welbehagen Gods, niet daarin bestaande, dat Hij enige hoedanigheden of werken der mensen, uit alle mogelijke voorwaarden, tot een voorwaarde der zaligheid heeft uitgekozen; maar hierin, dat Hij enige bepaalde personen uit de gemene menigte der zondaren Zich tot een eigendom heeft aangenomen. Gelijk geschreven is: Als de kinderen nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden, enz., werd tot haar (namelijk Rebecca) gezegd: De meerdere zal den mindere dienen; gelijk geschreven is: Jakob heb Ik liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat (Rom. 9:11-13). En: Er geloofden zovelen als er geordineerd waren tot het eeuwige leven (Hand. 13:48).

In I, B, 2, "Worden de dwalingen verworpen van degenen die leren:

Dat de verkiezing Gods ten eeuwige leven velerlei is: de ene algemeen en onbepaald, de andere bijzonder en bepaald; en dat deze wederom óf onvolkomen, herroepelijk, niet-beslissend en voorwaardelijk is, óf volkomen, onherroepelijk, beslissend en volstrekt.

En in hetzelfde hoofdstuk van de 'Dordtse Leerregels, B, 3, worden de dwalingen verworpen van degenen die leren:

Dat het welbehagen en voornemen Gods, van hetwelk de Schrift in de leer van de verkiezing gewag maakt, niet daarin bestaat, dat God enige bijzondere mensen boven anderen heeft uitverkoren; maar daarin, dat God uit alle mogelijke voorwaarden (onder welke ook zijn de werken der wet), of uit de gehele orde van alle dingen, de uit haar aard onverdienstelijke daad des geloofs en zijn onvolmaakte gehoorzaamheid tot een voorwaarde der zaligheid heeft uitgekozen, welke Hij voor een volkomen gehoorzaamheid genadiglijk zou hebben willen houden, en der beloning des eeuwigen levens waardig achten.

En nog eens weer, in hetzelfde hoofdstuk van de Dordtse Leerregels, dat derhalve het geloof, de gehoorzaamheid des geloofs, heiligheid, godzaligheid en volharding niet zijn vruchten van de onveranderlijke verkiezing ter heerlijkheid, maar dat het zijn voorwaarden, die tevoren vereist, en als volbracht wezende voorzien zijn in degenen, die ten volle verkoren zullen worden, en oorzaken, zonder welke de onveranderlijke verkiezing ter heerlijkheid niet geschiedt.

Eindelijk verwijzen we nog naar de uitdrukking in het Doopsformulier:

En hoewel onze kinderen deze dingen niet verstaan, zo mag men ze nochtans daarom van den Doop niet uitsluiten, aangezien zij ook zonder hun weten der verdoemenis in Adam deelachtig zijn, en alzo ook weder in Christus tot genade aangenomen worden;

Dat hier niemand anders dan de uitverkorene kinderen des verbond bedoeld kunnen zijn, en dat deze onvoorwaardelijk, zonder hun weten, aangenomen worden tot genade in Christus, op dezelfde wijze als ze liggen onder de verdoemenis van Adam, is overvloedig duidelijk.

- C. Dat het geloof geen voorafgaande vordering of voorwaarde tot de zaligheid is, maar een gave Gods en een door God gegeven instrument, waardoor we het heil in Christus ons toe-eigenen. Dit wordt zeer duidelijk geleerd in de hier volgende gedeelten van onze belijdenis. Heidelberger Catechismus, vraag 20:

Worden dan alle mensen wederom door Christus zalig, gelijk zij door Adam zijn verdoemd geworden?

Ant. Neen zij, maar alleen degenen, die Hem door een waar geloof worden ingelijfd en al Zijn weldaden aannemen.

Nederlandsche Geloofsbelijdenis, Artikel 22:

Wij geloven, dat, om ware kennis dezer grote verborgenheid te bekomen, de Heilige Geest in onze harten ontsteekt een oprecht geloof, hetwelk Jezus Christus met al Zijn verdiensten omhelst, Hem eigen maakt, en niets anders meer buiten Hem zoekt. Want het moet noodzakelijk volgen, óf dat niet al wat tot onze zaligheid van node is, in Jezus Christus zij; óf, zo het alles in Hem is, dat degene die Jezus Christus door het geloof bezit, zijn gehele zaligheid heeft. Nu, dat men zeggen zou dat Christus niet genoegzaam is, maar dat er nog benevens Hem iets meer toe behoeft, ware een al te ongeschikte godslastering; want daaruit zou volgen dat Christus maar een halve Zaligmaker ware. Daarom zeggen wij terecht met Paulus dat wij door het geloof alleen, of door het geloof zonder de werken gerechtvaardigd worden. Doch wij verstaan niet dat het, om eigenlijk te spreken, het geloof zelf is dat ons rechtvaardigt; want het is maar een instrument, waarmede wij Christus, onze rechtvaardigheid, omhelzen. Maar Jezus Christus, ons toerekenende al Zijn verdiensten en zoveel heilige werken, die Hij voor ons en in onze plaats heeft gedaan, is onze rechtvaardigheid; en het geloof is een instrument dat ons met Hem in de gemeenschap van al Zijn goederen houdt; dewelke, de onze geworden zijnde, ons meer dan genoegzaam zijn tot onze vrijspreking van onze zonden.

Vergelijk ook Nederlandse Geloofsbelijdenis' Artikelen 33-35, boven aangehaald.
Vergelijk tevens Dordtse Leerregels, II, **A**, 8, boven aangehaald. In Dordtse Leerregels III, IV, **A**, 10, lezen we:

Maar dat anderen, door de bediening des Evangelies geroepen zijnde, komen en bekeerd worden, dat moet men de mens niet toeschrijven, alsof hij zich zelfen door zijn vrije wil zou onderscheiden van anderen, die met even grote of genoegzame genade tot het geloof en de bekering voorzien zijn (hetwelk de hovaardige ketterij van Pelagius stelt); maar men moet het Gode toeschrijven, Die, gelijk Hij de Zijnen van eeuwigheid uitverkoren heeft in Christus, alsoo ook dezelfde in de tijd krachtiglijk roept, met het geloof en de bekering begiftigt, en uit de macht der duisternis verlost zijnde, tot het Rijks Zijns Zoons overbrengt, opdat zij zouden verkondigen de deugden Desgenen, Die hen uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht, en opdat zij niet in zichzelfen, maar in den Heere zouden roemen, gelijk de apostolische schriften telkens getuigen.

En in hetzelfde hoofdstuk van de Dordtse Leerregels, Art. 14, lezen we:

Zo is dan het geloof een gave Gods; niet omdat het aan de vrijen wil des mensen van God wordt aangeboden, maar omdat het de mens metterdaad wordt medegedeeld, ingegeven en ingestort; ook niet daarom, dat God alleen de macht om te geloven zou geven, en daarna de toestemming of het daadwerkelijk geloven van de vrije wil des mensen verwachten; maar omdat Hij, Die daar werkt het willen en het werken, ja alles werkt in allen, in den mens teweegbrengt beide, den wil om te geloven en het geloof zelf.

- III. Aangezien dus dit de duidelijke leer is van onze belijdenis,
 - A. Verwerpen wij:
 - 1. De leer:
 - a. Dat de belofte des verbonds voorwaardelijk is en voor allen, die gedoopt worden.
 - b. Dat we mogen veronderstellen dat al de gedoopte kinderen wedergeboren zijn, want we weten op grond van de Heilige Schrift, zowel als in het licht van heel de historie en de ervaring, dat het tegendeel waar is.
 - 2. De leer dat de belofte des verbonds een objectieve schenking is van Gods wege, die aan ieder gedoopt kind het recht geeft op Christus en op al de zegeningen des heils.
 - B. En wij handhaven:
 - 1. Dat God zekerlijk en onfeilbaar Zijn belofte vervult aan de uitverkorenen.
 - 2. Dat wanneer Hij zo Zijn belofte vervult en Zijn verbond bevestigt, de uitverkorenen geen stokken en blokken worden, maar. dat ze verplicht zijn en gewillig om hun deel van het verbond, te vervullen, dat is, om den Heere hun God lief te hebben met geheel hun hart, met geheel hun verstand; met geheel hunne ziel en al hunne krachten, de wereld te verzaken, hun oude natuur te doden, en in een nieuw godzalig leven te wandelen.
 - 3. Dat de grond voor den kinderdoop het bevel Gods is en het feit dat naar de Schrift Hij Zijn verbond opricht in, de lijn van opeenvolgende geslachten.
- IV. Bovendien spreken de Protestantse Gereformeerde Kerken uit:
 - A. Dat ze geen genoegen kunnen nemen met de handelingen van de Gereformeerde Kerken in Nederland waardoor:
 - 1. Zij van synodale zijde zekere leerstellige besluiten aan de kerken oplegden, en deze besluiten bindend maakten voor de kerken voordat deze gebruik konden maken van het recht van protest.
 - 2. En waardoor ze vele plaatselijke ambtsdragers hebben afgezet.
 - B. En zij geloven en handhaven de autonomie van de plaatselijke kerk.

Indien de synode de hierboven genoemde proposities aanneemt, dan adviseren wij:

- 1. Dat de synode dit gehele document onderwerpt aan de goedkeuring der kerken.

1. 2, Indien geen bezwaar wordt ingediend, dit aan te nemen op onze volgende synode.
2. Dit in den tussentijd aan te nemen als een werkhypothese voor onze Zendingscommissie en voor onze zendelingen als grondslag voor de organisatie van kerken.

Met eerbied onderworpen,

Uwe Commissie:

Ds. R. Veldman,

Ds. Gerrit Vos:

Ouderlingen: J. Docter, en Wm. Huiskens.

Adviseurs: Prof. H. Hoeksema en Prof. G. M. Ophoff.